

[Løje.]

skeligere, men helt umuligt bliver det, naar Talen er om den Landbruger, der kun beskæftiger en enkelt eller et Par Medhjælpere i Bedriften. Det vil jeg bede den højtærede Statsminister og andre tænke over, inden de gaar over til at foreslaa, at Lovgivningsmagten træffer Afgørelse paa disse Omraader.

Ordføreren for Forespørgerne (J. S.

Foget): Statsministeren sagde, at jeg havde udtalt, at Ministeren var kommet med Urigtigheder. Jeg mener ikke, jeg har udtalt, at Statsministeren er kommet med Urigtigheder; jeg sagde det over for det ærede Medlem Hr. Levinsen. Skulde jeg have sagt det, beder jeg om Undskyldning, men jeg tror ikke, jeg har sagt det. Ministeren sagde, at det kunde ikke være rigtigt, at Arbejdsanvisningskontoret har fastsat Lønningerne. Det er imidlertid rigtigt. Det er almindelig Praksis, at naar en Landmand mangler Arbejdskraft og ringer ind til Arbejdsanvisningskontoret, diskuterer han ikke Lønspørgsmaalet. Han anmoder om at faa det Mandskab, som egner sig til det Arbejde, han skal have udført, i det Antal, han opgiver, og saa giver han den Løn, der er almindelig paa Egnen. Derved bliver det almindeligvis Arbejdsanvisningskontorets Betaling, Landmanden giver, uden at han selv blander sig i det Spørgsmaal.

Den højtærede Minister sagde, at Sagen egner sig ikke til Behandling her i Rigsdagen. Saa vidt jeg ved, er Regeringspartierne gaaet med til at fremme Forespørgselen, og jeg synes, det er en af den Slags Sager, der i allerhøjeste Grad egner sig til Behandling netop her, hvor Ansvarret maa føles ogsaa for den Art Overgreb, der her er sket.

Ministeren siger, at min Argumentation er urimelig og umulig. Men maa jeg sammenligne den højtærede Statsministers Udtalelse med den Dagsorden, der netop er fremsat. I Dagsordenen staar der, at Konflikten har ikke samfundsmæssig Betydning, men den højtærede Statsminister udtalte ordret: Konflikten koster begge Parter Penge til Skade for Landet. Altsaa, Ministerens Opfattelse falder ikke i Traad med den Dagsorden, der er fremsat fra Regeringspartiernes Side.

Hvad angaar de to Ordførere for Regeringspartierne, det ærede Medlem Hr. Levinsen og det ærede Medlem Hr. Aage Fogh, var det jo en ren Ynk at se dem nu i anden Omgang. Det ærede Medlem Hr. Levinsen var saa højt oppe, at han ikke havde andet end „Løgn“, „Løgn“ og atter „Løgn“ at

fremkomme med. Det var et Udtryk, der blev gentaget adskillige Gange i hans Indlæg, og det beviste, at han var ved at tabe Fatningen. Han siger, at Forvalterens Optræden var Terror. Ja, men hvorfor gjorde man saa ikke mere ud af Sagen end at skabe et ganske almindeligt Forlig uden nogen Art af Bøde, kun Krav om, at Manden fraflyttede Pladsen og fik Penge, som han skulde, efter Medhjælperloven? Der var ingen Terror! Manden havde vistnok selv i høj Grad været ude om det.

Man nægter at anerkende Fagforeningernes Forhandlingsret, siger det ærede Medlem Hr. Levinsen. Nej, der er ingen, der nægter Fagforeningerne. Forhandlingsret over for dem, der har bøjet sig for Fagforeningerne, men her er Spørgsmaal om, hvorvidt Fagforeningerne vil tvinge den enkelte Landmand ind i en Forhandling med Organisationen i Stedet for med sine egne Folk, og det er et Princip, som Landbruget afviser. Det ærede Medlem Hr. Levinsen citerede en Lovparagraf, hvori der staar, at Funktionærer har Ret til Forhandling. Jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem Hr. Levinsen da vil fortolke Loven saaledes, at Proprietær Winther, Skudshale, ved ikke at ville forhandle med Arbejderorganisationen gaar imod gældende dansk Lov. Har vi en dansk Lov, der paa-byder, at Proprietær Winther, Skudshale, skal forhandle med Arbejderorganisationen, eller har vi det ikke? Maa jeg faa et klart Svar herpaa af det ærede Medlem Hr. Levinsen, for det paastod det ærede Medlem før.

Saa kommer det ærede Medlem med en Udtalelse om, at man ikke har rejst Krav om, at Winther skulde beskæftige organiseret Arbejdskraft. Her benyttede han igen Udtrykket: Det er Løgn. Det ærede Medlem trækker mere og mere tilbage og nærmer sig det Standpunkt, han i Virkeligheden havde: at her er ikke Tale om Lønkravet, her er Tale om det Principspørgsmaal, om en Mand skal tvinges ind i kollektive Overenskomster.

Jeg spurgte før det ærede Medlem: Vil det ærede Medlem herfra afgive en Erklæring om, at man ikke vil gaa længere, end Konflikten allerede er kommet? Han svarede mig ikke. Nu siger han: Det er ganske uvederhæftigt, at man vil inddrage Slagteriet i Konflikten. Han løfter altsaa lidt efter lidt Sløret for Sagen, og jeg vil da igen stille det direkte Spørgsmaal til det ærede Medlem: Er det Meningen, at Fagforeningerne ikke vil føre denne Konflikt videre, end den hidtil er ført? I saa Fald synes jeg,